

Черговий по станції Тернопіль Ігор ТОПОЛЬНИЦЬКИЙ: “Моє життя – цікава, жива робота...”

Чергового по станції Тернопіль Ігоря Топольницького колеги по роботі та керівництво Тернопільської дирекції залізничних перевезень справедливо вважають досвідченим фахівцем. За плечима в Ігоря Юлійовича – 21 рік праці черговим по станції Тернопіль, а загалом на залізниці він трудиться уже 36 років. Минулого року за багатолітню сумлінну працю, високу професійну майстерність та з нагоди професійного свята Ігоря Топольницького нагороджено знаком “За самовіддану працю” II ступеня. Серед заохочень у залізничника є подяки від керівництва залізниці та дорпрофсожу.

Досвід чергового по станції Ігор Юлійович здобував після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту на станції Львів, де розпочав трудову діяльність у 1980-му році. Вибрав таку спеціальність не випадково: до роботи з технікою душа “не лежала”, тому не бачив себе ні машиністом, ні зв’язківцем. Його приваблював технологічний процес, організаторська діяльність. За п’ять місяців практики, яку проходив на станції Тернопіль помічником складача поїздів, Ігор Топольницький переконався, що робота, пов’язана з рухом поїздів, це саме те, про що він мріяв. Коли молодого спеціаліста Топольницького скерували на станцію Львів, він із ентузіазмом поринув у роботу чергового по станції.

– Набуті у технікумі знання нелегко було освоювати на практиці, та цей процес був цікавим завдяки наставнику, колишньому фронтвику Віктору Семеновичу Карасву, у якого я стажувався впродовж трьох місяців, поступово вникав у роботу, – розповідає Ігор Юлійович. – Перед виходом на пенсію Віктор Семенович готував мене на своє місце.

Професійний досвід та робочий “почерк” Ігор Топольницький шліфував напруженою щоденною працею.

Під час його роботи на станції Львів – у 80-ті роки минулого століття – на цьому великому залізничному вузлі був

особливо напружений рух пасажирських і вантажних поїздів.

– Часто за роботою навіть не було часу пообідати: технологічний процес станції Львів (5-й парк) вимагав напруженої роботи і неабияких організаторських здібностей, щоб підготувати пасажирські поїзди до відправлення зі станції Львів за графіком, – розповідає Ігор Топольницький. – На жаль, у часи незалежної України обсяги перевезень відчутно зменшилися.

– Чи важко працювати черговим по станції? – цікавлюся в Ігоря Топольницького.

– Робота чергового по станції вимагає не стільки фізичних, скільки розумових зусиль. Важливо проявляти кмітливість в оперативному прийнятті рішень, коли обстановка стрімко змінюється. І, звичайно, цю роботу треба любити, – відповідає Ігор Юлійович. – Крім того, черговий по станції зобов’язаний досконало знати багато інструкцій, аби вміло ними користуватися, виконуючи свої посадові обов’язки. Черговий по станції – це фактично змінний помічник начальника станції, що керує прийомом і відправленням поїздів, маневровими роботами тощо, от тільки робить це за допо-

могою пульта. Відповідно працівники всіх служб, які чергують у його зміну, підпорядковуються черговому по станції. Тож коли виникають певні несправності, черговий у найкоротший час зобов’язаний залучити до усунення проблем тих працівників, які за це відповідають.

Черговий по станції повинен пильно стежити за пультом, бо кожна лампочка інформує його про ситуацію на станції. Тепер завдяки автоматизації робочого місця черговий усю необхідну інформацію про рух поїздів бачить на моніторі комп’ютера.

Пропрацювавши три роки черговим по станції, Ігор Топольницький освоїв і роботу маневрового диспетчера, яка для залізничника виявилася також цікавою, живою, бо керував своєчасною підготовкою пасажирських поїздів у далекі рейси на різних напрямках.

Працюючи у Львові, Ігор Юлійович не полишав бажання бути ближче до рідного дому на Тернопільщині. Місце роботи знайшлося у Зборіві – запропонували очолити місцеву станцію, і він погодився. У 26 років Ігор Топольницький очолив станцію і почав освоювати тонкощі нової роботи. На той час уже заочно закінчив Дніпропетровський інститут інженерів залізничного транспорту і поринув у сезонний ритм роботи станції Зборів. Сезонною вона вважалася через те, що саме восени тут суттєво збільшувалися обсяги перевезень – відправляли овочі в різні куточки колишнього СРСР. Основним вантажем тоді був цукровий буряк, який станція відправляла навіть у далекий Сибір. Головним завданням начальника станції було забезпечити процес перевезення вантажів. Три роки роботи Ігорю Юлійовичу додали досвіду праці іншого характеру, та він усе ж мав бажання повернутися на посаду чергового. І така можливість з’явилася у 1989 році.

– Якщо говорити про нинішній період роботи, то через те, що швидкісний рух потягів проліг через Здолбунів, вантажні потяги частково почали курсувати через нашу станцію, відповідно вантажопотік відчутно збільшився, – розповідає черговий

по станції Тернопіль Ігор Топольницький. – Звичайно, рух поїздів не такий інтенсивний, яким був до кінця 90-х років, та все ж роботи достатньо.

Успішно справлявся з роботою Ігор Юлійович і на посаді інженера з охорони праці станції Тернопіль, яку обіймав упродовж трьох із половиною років. Знаючи специфіку роботи станції, її технологічні процеси, швидко освоїв і цю ділянку, бо вважав себе фахівцем із технічної роботи, любив вивчати різні інструкції і загалом зарекомендував себе відповідальним, старанним виконавцем. Та згодом усе ж повернувся за пульт чергового по станції.

– Тепер у мене побільшало вільного часу: відпрацював зміну і відпочиваю, – каже Ігор Топольницький. – Щоправда, зараз працюю підмінним черговим по станції. Побільшало роботи в нічну зміну, адже саме вночі потік поїздів інтенсивніший, ніж удень.

Ігор Топольницький задоволений обраним фахом і місцем праці. Тепер він – наставник, до нього на стажування скеровують молодих випускників залізничних навчальних закладів. Щоразу він наголошує стажерам на тому, що перед початком роботи насамперед треба уважно ознайомитися із завданнями, що стоять перед працівником. Про Ігоря Юлійовича кажуть, що він чоловік доброзичливий і працюючий, що робота “кипить” у його руках, до посадових обов’язків ставиться відповідально, працює з душею.

Поряд із черговим по станції Ігорем Топольницьким старанно трудяться його колеги – чергові по станції Ігор Надрічний, Ярослав Скиба, Іван Слободян, чергові по сортувальній гірці Іван Чеканівський, Богдан Воробець та інші. Ці залізничники віддали багато років станції Тернопіль і нині є добрими наставниками для молоді.

Із такими вмілими керівниками середньої ланки начальнику станції Тернопіль Олександрові Володимировичу Вознюку працюється легко, що дає можливість колективу станції досягати високих показників у виробничій діяльності.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

▼ ПОДЯКИ

Жовтень подарував нам ласкаве сонце і тепле море

Група ветеранів нашої залізниці, серед них і ветерани з Тернопільської дирекції залізничних перевезень, восени минулого року відпочивали в пансіонаті “Львівський залізничник” у Судаку. Завдяки дорожній профспілці путівки для ветеранів коштували лише 15% від повної вартості.

Минулорічний жовтень видався на Кримському півострові теплим і сонячним, що дало можливість відпочивальникам погрітися на сонечку і поплавати у Чорному морі. Температура повітря становила 24-26 градусів тепла, а температура води – 20 градусів. Крім того, ветерани побували на цікавих екскурсіях у Бахчисараї, Коктебелі, Ялті та в інших визначних місцях – нудьгувати відпочивальникам не довелося. Серед ветеранів-відпочивальників Тернопільської дирекції були й завзяті рибалки. За словами голови ветеранської організації локомотивного депо Тернопіль Антона Вацика, на пірсі ветерани ловили рибу, і найчастіше їхнім уловом була сріблястого кольору риба-голка, розміри якої сягали навіть до півметра.

Кримський оксамитовий сезон минулого року затягнувся до пізньої осені, і це було на користь курортникам. Лікувальне морське повітря, водні купелі, цілюще ласкаве сонце – усе це додало і здоров’я, і прекрасного настрою. За чудовий відпочинок на березі Чорного моря ветерани з Тернопільщини щиро вдячні насамперед голові дорпроф-

сожу Андрію Андрійовичу Сенишину за надані путівки, голові ради ветеранів Тернопільської дирекції Ніні Ваврищук за організацію поїздки, а також працівникам пансіонату “Львівський залізничник” за створені комфортні умови для повноцінного і спокійного відпочинку.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото Антона ВАЦИКА

Зимовий Судак – це спокій і здоров’я

Шановна редакціє “Львівського залізничника”!

Висловлюємо щирі подяки голові профкому Здолбунівської дистанції сигналізації та зв’язку Петру Максимовичу Нагорному, начальнику дистанції Віктору Івановичу Будзілу та головному інженеру Андрію Романовичу Кірику за надання путівки та організацію поїздки у пансіонат “Львівський залізничник”, що в Судаку. Навіть узимку узбережжя Чорного моря вражає своїми краєвидами, а цілюще повітря бадьорить та додає сил. Ми чудово відпочили. У пансіонаті проживали в комфортних кімнатах, кухарі ідальні готували для нас різноманітні смачні страви. Щодня до наших послуг безкоштовно надавали басейн.

Гарні спогади залишилися від виступу хору “Гармонія”. Його учасники заспівали нам українських пісень, колядок, щедрівок, створивши чудову святкову атмосферу.

Щиро вдячні керівництву дистанції за те, що подбало про транспорт для поїздки на вокзал та повернення додому після відпочинку. Така турбота про ветеранів заслуговує багато теплих слів. Тож дякуємо від усієї душі за те, що вони пам’ятають і турбуються про ветеранів, яким сьогодні важко жити без підтримки добрих людей. Особливо самотніми пенсіонерами.

Нехай Господь сторицею віддячить їм за добру справу. Бажаємо всім міцного здоров’я й благополуччя.

Марія Пилипівна ГЕРЕЛО, Світлана Захарівна ШЛЕГЕР,
ветерани Здолбунівської дистанції сигналізації та зв’язку